

Handeling 2:1-13

Ton het den Pinksterdag worden, waren ze allemaole op ene plaatse bi'j mekare. Inens was der vanuut de hemel een geluud asof het onmundig hard waaien en dat geluud drong deur in 't hele huus waor at ze waren.

En ze zogen een soort van vlammen, dee as tongen van vuur, op elkeen van eur neerdalen.

Ze worden allemaole vol van den Heilige Geest en begonnen, zoas de Geest eur dat ingaf, in vrömde talen te praoten.

No waren daor in Jeruzalem vrömme Judeërs, afkomstig uut alle volken van de aerde.

To dat geluud te heuren was, lepen al disse leu tehoop en ze raken glad op den biester(bane) want allemaoel heuren ze de laerlingen in eur eigen moderspraoke. Ze waren fenaal van 't rit en repen: "Dee daor praot, dat bunt jo toch allemaole Galileërs?

Hoo kan het dan waen, dat wi'j eur allemaole heurt praoten in onze eigen moderspraoke, waorin wi'j op ebracht bunt?

Parten en Meden, Elamieten en leu uut Mesopotamië, Judea en Cappadocië, Pontus en Azië, Frygië en Pamfilië, Egypte en 't Libische land bi'j Cyrene en de leu uut Rome dee hier bunt kommen wonnen.

Judeërs en proselieten, Kretenzen en Arabieren, wi'j heurt eur jo in onze moderspraoke ovver God ziene grote daden spraeken."

Ze waren slim veraltreerd en wisten neet wat ze der met an mossen. Ze zeiden teggen mekare: "Wat mot dit dan veurstellen??"

Maor anderne stokken de gek der met en zeiden: "Jao, jao, de zeuten wien! Dee hebt um now al um!"